

0 : Dirty

สองมือเอื้อมไปเกาะแผ่นหลังกว้าง ลงเล็บข่วนเกี่ยวเนื้อ
หนังเปลือยเปล่าจนแผ่นหลังใหญ่ขึ้นรอยแดง ผมขยับตัว นำสะโพก
ตัวเองเข้าไปแนบร่างกายที่แผ่ไอร้อนจนร้อน ขยับองศาไปหน้ารับจูบ
ร้อนแรง ไล่ลิ้นเล่นกับอีกฝ่ายอย่างหยอกเย้า ขาข้างหนึ่งตวัดรัดเอว
แกร่ง ไม่มีส่วนไหนของร่างกายที่ไม่ได้ทำงาน

ขยับเอียงใบหน้า เผยต้นคอให้อีกฝ่ายฝังคมเขี้ยวลงไป
มือข้างหนึ่งของเขาโอบเอวผมอยู่ ล้วงลึกเข้าไปในสาบเสื้อ
ส่วนอีกมือขยุ้มกลุ่มผมจนศีรษะโอนเอนไปตามทิศทางที่เขาต้องการ
เขาไถมือจากหัวไปถึงลำคอ นิ้วมือเรียวกั๊กให้ไถปาดไล่ผม
ให้พันทาง

เผยให้เห็นรอยสักที่อยู่ตรงคอ หลบซ่อนอยู่ภายใต้กลุ่มผม
สีอ่อนยาวระต้นคอ

“...มีเจ้าของแล้วนี่” เขาเอ่ยกระซิบข้างใบหู ทำเหมือนผมเป็น
เหยื่อที่ถูกจับได้

“เจ้าของไม่ค่อยดูแลผมเท่าไร”

ผมหัวเราะเบา ๆ เมื่อถูกค้นพบความลับ สบตามองผู้ร่วมเตียง
ในคำคืนนี้ ยกยิ้มหยอกเฝ้าช่วยวน

“เอ็นดูผมสิ”

เขายิ้ม ยิ้ม ดันร่างผมให้นอนลงบนเตียง กระซอกเสื้อผ้าที่
หลุดลุ่ยของผมออกจุนลิ้น

คนตัวโตเอ็นดูตามที่ผมบอก ควบคุมเกมรักครั้งนี้ราวกับเป็น
เจ้าปาลาเหยื่อ

เสียแต่เขาไม่รู้หรือกว่าคนเป็นเหยื่อนะ... คือเขาเอง...

ผมตื่นขึ้นมาในห้องหุของคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง ในช่วง
ที่มาถึงไม่ได้สนใจหรือสังเกตสิ่งรอบตัวเท่าไร เพราะมัวแต่ปลุกปล้ำ
อยู่กับคนที่ตอนนั้นนอนหลับอยู่ข้าง ๆ คอนโดของเขาอยู่ในย่านของ
คนมีฐานะ การตกแต่งภายในเองก็ทำให้ดูหรูหราสมาคมไม่แพ้กัน

ผมยกยิ้ม มองใบหน้าหล่อเหลาคมคายตรงตามความชอบ
ของผม พึงพอใจตัวเองที่เลือกคนนี้ให้มาร่วมสนุกด้วยกันในคำคืน
ที่ผ่านมา เขาเป็นเพียงเพื่อนร่วมเตียงชั่วคราวของผมก็เท่านั้น

ผมยืดตัว หมุนคอเพื่อคลายกล้ามเนื้อ กางแขนออกยืดเส้น
ยืดสาย พลันสังเกตเห็นรอยสีแดงจาง ๆ บริเวณหน้าท้องอัน
เนื่องจากแรงบีบเค้นของอีกฝ่าย เมื่อคืนพวกเราสนุกกันมากไป
หน่อย ดีที่อย่างน้อยก็ยังพอยังมีกันบ้าง และมีสติพอที่จะไม่ทำ
‘รอย’ อย่างที่ผมขอไว้ได้

“เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงมีเจ้าของ”

เขาเอ่ยขึ้นมาในขณะที่ผมกำลังสำรวจตัวเอง

ผมหันไปสบตากับเขาที่ส่งยิ้มบาง ๆ มาให้ ก่อนค่อย ๆ ขยับ

ตัว เคลื่อนร่างกายเปลือยเปล่าของตนไปทาบทับอีกฝ่ายที่สอดตัว
อยู่ใต้ผ้าห่ม

เนื้อตัวของเขาก็เปลือยเปล่าไม่ต่างจากผม และระหว่างเรา
ก็มีเพียงผ้าห่มผืนเดียวคั่นกายเนื้อไว้

“แล้วเป็นไงบ้างครับ...เล่นกับคนมีเจ้าของ” ขยับยิ้มอีกครั้ง
เอ่ยถามคนได้ร่าง พลังไถ่เนื้อมือไปยังแฝงออกแกร่ง

“คิดว่าถ้าคุณเป็นของผม ผมคงไม่ปล่อยให้หลุดออกมา” ผม
หัวเราะ นึกถึงความเป็นไปไม่ได้

“ขนาดเขายังเอาผมไม่อยู่ คุณก็คงขังผมไม่ไหวเหมือนกัน”

ผมเคลื่อนตัวออกจากอีกฝ่าย ก้าวเท้าลงสู่พื้นห้อง เดินลัด
เลาะขอบเตียง ก้มเก็บเสื้อผ้าที่กองอยู่ตามจุดต่าง ๆ สวมมันทีละ
ชิ้น เริ่มจากสวมชั้นในและกางเกงสแล็กส์สีดำเป็นอันดับแรก จาก
นั้นจึงค่อยคว้าเสื้อเชิ้ตที่ยับยู่อยู่ปลายเตียงขึ้นมาสวม ดิดกระดุม
ปกปิดเนื้อหนังข้างใน

“ยังไม่ลองจะรู้ได้ยังไง”

อีกฝ่ายยังไม่ยอมลดละ เขาจับนุหรือสูบ เดินลงจากเตียงมา
ทางผม เผยให้เห็นร่างเปลือยเปล่าและกล้ามเนื้อที่เรียงตัวสวยงาม
พร้อมพ่นควันออกมา เมื่อควันสีเทาค่อย ๆ ลอยเฉื่อยอยู่ในอากาศ
และจางหายไป มือใหญ่ก็รวบผมเข้าไปในอ้อมแขน

“สนใจเปลี่ยนเจ้าของไหม”

ว่าพร้อมยกนุหรือสูบมาจ่อที่ปากผม เบือนหน้าหนีปฏิเสธ
มวนมะรึ่ง ทว่าขยับใบหน้าเข้าใกล้อีกฝ่ายแทน

มอบจูมพิตให้เขา

“เสียใจด้วยนะครับ ที่ต้องบอกว่าผมเคยลองแล้ว”

กระซิบเอ่ยคำลา

“...และมันไม่ได้ผล”

คิดว่ากระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่วางอยู่บน
หัวเตียง เก็บพวกมันเข้ากระเป๋ากางเกง ก่อนเดินออกไปในยาม
เช้าตรู่

1 : Daily

ผมเอ่ยชื่อยานอนหลับชนิดหนึ่งขึ้นมา ชายตาไปยังคนที่
นั่งข้างๆ

“เอ๊ะ?!”

“ยานอนหลับตัวนี้ใช้ใหม่ครับที่ใส่ลงไปในแก้วผม”

“...”

“เสียใจด้วยนะ มันทำให้ผมหลับไม่ได้หรอก”

“...”

“ถ้าจะวางยาผม ต้องตัวที่แรงกว่านี้นะครับ”

“...”

“แต่ถ้าคืนนี้อยากให้ผมไปด้วย บอกกันดี ๆ ก็ได้นะคุณ...”

เขาแยมยิ้ม ดูชอบใจกับคำชวนของผม

วันใหม่เริ่มต้นขึ้น ผมใช้มือซ้ายเท้าคาง เคาะนิ้วมือทั้งห้า
ลงบนแก้มตัวเอง นั่งเหม่อมองสไลด์หน้าห้องเรียน ฟังอาจารย์บ่น

บรรยายถึงเนื้อหาของวิชาไปเรื่อย ๆ มีอีกข้างหมุนปากกาเล่น รอจนกว่าจะหมดชั่วโมง หวนคิดถึงเรื่องเมื่อคืน

ยานอนหลับไม่ได้ผล แต่เซ็กซ์ร้อนแรงเมื่อคืนกลับได้ผลดีเกินคาด

อย่างน้อยผมก็ได้หลับก่อนไปสอบย่อย และไม่ได้ขาดเรียนในคาบต่อมา

คนที่ผมเล่นด้วยเมื่อคืนไม่ได้อาศัยในย่านหรูเหมือนคนก่อน เขาพักอยู่ในหอพักธรรมดา ฐานะปานกลาง ทำให้รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่พอได้เริ่มกิจกรรมร่วมรัก ความผิดหวังที่มีก็พลันมลายหายไป เมื่อจังหวะของพวกเราเข้ากันได้ดีเกินคาด

เมื่อคืนของผมมีสีสันพอตัว

“...ดู่วงนะ ไม่ได้นอนหรอก”

“เปล่า”

ผมหันไปยิ้มให้เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ สงสัยเหม่อลอยนานไปหน่อย คงผิดสังเกต

เน็ตหันหน้ากลับ ไม่ได้พูดอะไร ตั้งหน้าตั้งตาจดเลกเชอร์ต่อไปอย่างขยันขันแข็ง ส่วนผมละสายตาจากเลกเชอร์ไปมองหน้าเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง เน็ตขำเลื่องทางตามองผมก่อนจดเลกเชอร์ต่ออย่างไม่ใส่ใจ

“ไม่ต้องจับ” เขาเอ่ยเสียงแข็งทันทีที่เห็นผมขยับตัว ยกมือขึ้นหมายจะเล่นแวนดาที่เขาสวมลึกลง

“จิ้งก”

เน็ตหันมาด้นแวนใส่ผม แล้วก็ไม่สนใจกันอีก คงเพราะนิสัยเขาเป็นแบบนี้ ถึงได้เป็นคนที่ผมคบด้วยนานที่สุด คบในฐานะเพื่อนไม่เคยนอนร่วมเตียงเลยสักครั้ง แม้ว่าผมอยากจะลองก็ตาม

หนุ่มแว่นไม่ใช่สเปกเท่าไร แต่เน็ตไม่เหมือนเด็กเรียนทั่วไป เขาหน้าตาดีจัด เป็นหนุ่มเน็ตที่ไม่รู้ตัวว่าฮอตขนาดไหน ภายใต้อีเสื้อเขื่อนักศึกษาสีขาว ผมรู้ว่ามิซของดิช่อนอยู่ แต่ก็นั่นแหละ เน็ตไม่ยอมเล่นกับผม เลยทำอะไรไม่ได้

คาบเรียนจบลง อาจารย์สั่งรายงานคู่ท้ายคาบ แน่นอนว่าผมจับคู่กับคนที่นั่งข้างๆ อย่างไม่ต้องสงสัย และไม่ต้องเอ่ยบอกอะไรกัน

เน็ตใส่ชื่อตัวเองกับผมไว้ในใบรายชื่อ ก่อนที่พวกเราจะลุกออกจากห้องเรียน

“วันนี้ไปค้างด้วยนะ” ผมเอ่ยขึ้นทันที คงเขินเขาไว้ ออดอ้อนออเขาะ

เน็ตสบัดแขนหนี “ไม่ต้องมา”

“ไม่ทำรายงานเหรือ”

“ไว้จะนัดที่หอสมุด”

“โอ้ ไม่หนุกเลย”

ผมทำปากเบ้ พยายามเกาะเน็ตอีกครั้ง ไม่รู้ทำไมเน็ตถึงไม่สนใจผมเอาเสียเลย ทั้งๆ ที่คนอื่นมีแต่จะวิ่งเข้าหาผมทั้งนั้น

“แล้วคืนนี้ไปเที่ยวกันไหม”

“ไม่”

“เน็ต~” ผมร้องเรียกชื่อเขาเสียงยาน เจ้าของชื่อหันมาทำตาดูใส่

“พรงนี้อย่าลืมหาทำรายงานด้วย”

“นี่ถือนานดกันแล้วเหรือ”

“หอสมุด บ่ายโมง”

เน็ตว่า รีบก้าวฉับๆ จากไป ส่วนผมก็หัวเราะไล่หลังเขา

เน็ตรู้จักผมมาแต่ไหนแต่ไร และคงน่าเสียดายแย่ถ้าเราจะจบความสัมพันธ์กันเพียงแค่เช็ทซ์ซั้วซั้วคิน เพราะอย่างนี้ผมจึงปล่อยเน็ตไป

เน็ตรู้ว่าผมไม่มีทางเป็นของเขา

รวมถึงเขารู้จักเจ้าของของผมหักยิ่งกว่าใคร ๆ

เราต่างรู้จักนิสัยกันดีเกินกว่าจะผูกสัมพันธ์ลึกซึ้ง

ผมไม่ชอบนอนกับคู่นอนซ้า ๆ คินนี่ผมจึงออกตระเวนหาคนที่ถูกใจ หาที่นอนแห่งใหม่ สถานที่สำหรับการออกล่า หนีไม่พ้นย่านบันเทิงที่เต็มไปด้วยแสงสีเสียง เพียงแต่คราวนี้ผมไม่ได้เลือกผับใกล้มหาวิทยาลัยตัวเอง ตั้งใจขยายอาณาเขตตัวเองออกไปให้ห่างไกลขึ้นอีกนิดหน่อย เพื่อที่จะได้ไม่พบปะคนเดิม ๆ

บรรยากาศในร้านนี้ไม่ต่างจากร้านอื่นเท่าไร มีผู้คนมากมาย ทั้งนั่งทั้งยืน เดินไปเดินมา รวมถึงเดินเข้ามาหาผม ก่อนที่จะเดินจากไปเมื่อผมไม่ใคร่สนใจ

พวกเขาเข้ามาทำความรู้จักผม พุดคุย ถามไถ่ ทั้งชายและหญิง

ผมส่งยิ้มแทนคำพูดให้แก่ผู้มาเยือน พวกเขาเข้ามาและจากไปเมื่อผมไม่ทำอะไรนอกจากยิ้มให้เพียงอย่างเดียว

คินก่อนหน้านั้นผมได้ผู้ชายรูปหล่อเจ้าของธุรกิจส่วนตัว คินต่อมาผมได้นักกีฬาฐานะปานกลางที่พยายามวางยานอนหลับให้ผมกิน คินนี้...ผมยังไม่ได้เลือก

ผมปรายตามองผู้คนในร้าน หลายคนมีรูปร่างหน้าตาดี ทั้งสวยทั้งหล่อ ถูกตาแต่ยังไม่ถูกใจ

สายตาผมหยุดอยู่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งเพราะต้องตา ผมมองตามทิศทางที่เธอเดินไป เจ้าหล่อนเดินเข้าไปหาชายหนุ่มร่างสูง รูปร่าง

หน้าตาดีจนผมอดไม่ได้ที่จะแลบลิ้นเลียริมฝีปากตัวเองอย่าง
กระหายและเสียดาย

ว้า...คนนี่คงอด

ผมคิด แต่ก็ยังจับจ้องเธออยู่สลັบกับผู้ชายคนนั้น เสียดายที่
หนึ่งในพวกเขาไม่ได้เป็นของผม ในขณะที่กำลังลอบมองสองคนนี้
เดินควงแขนกันใกล้จะถึงประตูทางออก ทันใดนั้นเองก็มีผู้ชายตัว
เล็กเดินเข้ามาพลักสาวงามจนเกือบล้ม เกิดเป็นเรื่องวุ่นวายอยู่พัก
ใหญ่

สามคนได้เถียง ทะเลาะโว้ยวาย หลายคนมุงล้อมดูเรื่องน่า
สนใจ ทว่าไม่มีใครคิดเข้าไปยุ่งเกี่ยว ผมมองดูเรื่องราวตั้งแต่ต้นจน
จบ...

ชายหญิงคู่นั้นเดินควงแขนกันจากไป ทั้งไว้แต่เด็กหนุ่มร่าง
เล็กที่ควาน้ำตาเลอะเต็มใบหน้าละมุน ยืนสะอื้นอย่างโดดเดี่ยว

ดูท่าว่าผมจะเลือกได้แล้ว...

ไทยมุกกลุ่มนั้นสลายตัวแล้ว ไม่มีใครสนใจคนถูกทิ้ง คนตัว
เล็กเดินน้ำตานองมานั่งตรงบาร์ ถัดจากผมไปสามสี่ที่นั่ง ผมลุกขึ้น
เดินเข้าหาคนที่เพิ่งใจสลายมา

เสนอตัวเองเป็นยาใจให้เขาในคำคืนนี้

กับคนตัวเล็กกว่า ผมก็ไม่รังเกียจที่จะเป็นฝ่าย ‘กอด’ และ
ยอมให้เขา ‘ถูกกอด’ นอนหอบครางอยู่ใต้ร่าง เด็กหนุ่มเมาจัด เสี่ยง
ร้องไห้สะอื้นปนเสียงครางสุข จนในที่สุดผมก็พาเขาออกจากมวลด
ความเศร้าทะยานสู่สรวงสวรรค์

โดยปกติแล้วผมมักไม่สนใจเรื่องชื่อของคู่นอน แต่กลับจำชื่อ
เด็กคนนี้ได้ขึ้นใจ

คงเพราะเมื่อคืนเขาร้องขอให้ผมเรียกชื่อเขาทั้งคืน
หยกตื่นในเวลาสาย ๆ เขาเรียกชื่อผมในขณะที่ผมกำลังนั่ง
เอออระเหย เหม่อมองแดดร้อน ๆ นอกหน้าต่าง

“ตื่นแล้วหรือ”

เขายับตัว ดูท่าจะลุกไม่ไหว ผมเลยเข้าไปช่วยพยุง

“ผมไม่ไหวนะ”

เขาร้อง พยายามปิดมือผม ไม่ตอบรับความช่วยเหลือ ท่าทาง
น่าร้กเสียจนผมยกยืมออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“ทำอะไร”

เจ้ากวางน้อยทำหน้ามึนๆ หน้าตาน่าร้กน่านมน้เขี้ยวจนอดฟิด
ลงที่แก้มนิ่มแรง ๆ สักหนึ่งที่ไม่ได้ หยกร้องไวยวายแต่ผมไม่ได้สนใจ
จับเข่าอุ้มขึ้นมา ก่อนพาไปยังห้องน้ำแคบ กวางเขาลงที่เคาน์เตอร์
อ่างล้างหน้า แทรกตัวเข้าไประหว่างขาเรียวเล็กสองข้าง จับคน
ซีไม่โห่ประกะปาก ไม่ให้เสียงไวยวายของเขาเล็ดลอดออกมาได้อีก

สองมือล้วงเข้าไปในเสื้อเชิ้ตบาง บีบขย่ำเนื้อขาว กระชากเสื้อ
ตัวน้อยให้เผยหน้าอกนวล ก้มจูบเม็ดเชอร์รี่สีสวย ละเลียดเลียมัน
ราวกับเป็นผลไม้แสนหวาน

“พอแล้ว ปล่อย...”

คนตัวเล็กดันผมออก สีน้าหงุดหงิดถึงขีดสุด

“ยืมอะไร”

ผมตอบเขาด้วยการส่งยิ้มกว้างกว่าเดิม ปกติแล้วผมชอบคน
ที่ว่าง่าย อยู่ในโอวาท ทำตามทุกคำสั่ง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่ชอบคนพยศ
เด็กดีอย่างเขาก็ทำให้ผมตื่นเต้นได้ไม่น้อยเหมือนกัน

ผมขยับเข้าไปกระซิบเอ่ยข้างหู

“อีกรอบนะ”

“ไม่...ไม่เอา”

หยกร้องปฏิเสธ แต่เสียงแผ่วเบาจนไม่สามารถเป็นคำสั่ง คนตัวขาวอ่อนระทวยในอ้อมกอดผมอีกครั้งเมื่อถูกล้วงจับ ลูกกวางน้อยตัวสั้นสะท้อน นอนแผ่รอให้นายพรานฆ่าแหล่ร่างของตนอย่างไม่อาจหนีไปไหนได้อีก

ภารกิจช่วงสายเสร็จสิ้นหลังจากที่หยกผล็อยหลับไป และมีเสียงเรียกเข้าจากมือถือของผมหงอกขึ้นมา ชัดแจ้งหวั่นการลอบมองคนน่ารักอย่างน่าเสียดาย

แต่ทันทีที่เห็นชื่อจากปลายสาย ผมก็สะดุ้งโหยง ลืมไปเสียสนิทเลยว่ามันติดกับใครไว้

ผมกดรับ ปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงกว่าปกติ หวังอดอดอันที่ผิดนัดเขา

“เน็ต~”

“อยู่ไหน มาทำรายงานได้แล้ว”

“แต่ว่าตอนนี่...”

“ทำไม”

“อยู่ไกลจากมหา’ลัยอะ จะไปก็คง...”

“มาให้ได้แล้วกัน” เน็ตว่าแค่นั้นก่อนกดตัดสาย

ผมถอนหายใจ นั่นแปลว่าถ้าผมไม่ไปคงถูกถอดออกจากรายชื่อ คะแนนรายงานเล่มนี้ผมจะพลาดไม่ได้ เพราะฉะนั้นถึงต้องตัดใจถอนอ้อมกอดออกจากคนตัวนิ่ม ยอมลุกออกจากเตียงนอนอุ่น

เลยเวลานัดมาสองชั่วโมงกว่า แต่เน็ตยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนปกติ

ทันทีที่ผมมาถึง เขาก็จัดแจงแบ่งงานให้ทำโดยไม่รอให้ผมพัก

หายใจ ผมบ่นใส่เน็ตเสียยกใหญ่ แต่ก็ทำตามคำสั่งของเขาเพราะขัด
ไม่ได้ เน็ตนั่งทำสวนของเขาไป ส่วนผมก็นั่งทำงานตามที่เน็ตแบ่งไว้
ระหว่างเราไม่มีเสียงพูดคุย บรรยากาศรอบข้างก็สงบ หอสมุดเงียบ
สงบปลอดภัยคน ช่วยเสริมสมาธิให้การทำงานมีประสิทธิภาพ
มากขึ้น

เวลาผ่านไปสักพัก จู่ๆ เน็ตก็ถอนหายใจเสียงดัง “เมื่อคืน...”
เอ่ยทำลายความเงียบ

“...กับใคร”

ผมยิ้มให้อีกฝ่ายที่ดีหน้าขริบ “สนใจเหรอ”

เน็ตเหลือบตามองผมแวบเดียว ดันแว่นสายตาดำขึ้นตามความ
เคยชิน

“บอกมา”

“กับคนชื้อหยก”

“คืนก่อนล่ะ”

“จำชื่อไม่ได้”

“แล้วคนก่อนหน้านั้นล่ะ”

“จำชื่อไม่ได้เหมือนกัน”

เน็ตถอนหายใจพริต วางปากกาลง หันหน้ามาสบตากับผม
จริงจัง

“อย่าลืมนะว่ามีใครอยู่”

“รู้แล้วนะ”

“รู้แล้วทำไมถึงยังทำตัวอย่างนี้อีก” เน็ตว่าเสียงแข็งคล้ายจะ

ดูผม

“ก็เขาไม่อยู่ตั้งสองอาทิตย์ น่าเบื่อออก” ผมบอก ทำปากยื่น
บ่งบอกว่าไม่พอใจเหมือนกัน และโป้ยให้เป็นความผิดเนตอย่างหน้า

ด้านๆ “เขาไม่อยู่ด้วยกินนอนไม่หลับ...เน็ตก็ไม่ยอมให้มันด้วย”
 “แค่อยู่ให้มันเป็นที่ที่เป็นทางมันยากนักเธอ เคย”
 “คนที่เน็ตต้องบอกคำนี้คือเขาต่างหาก”
 “เขาให้กูดูแลมึง ไมใช่ให้มึงหนีไปเล่นนอนกับคนไม่รู้จักไปทั่ว”
 “เน็ตก็รู้นี้ว่าเคยทำไม่ได้”
 “มันยากตรงไหน แคนนอนให้เป็นที่ที่เป็นทาง อยู่แต่ในห้องเนี่ย”
 “มันยากตรงไม่มีเขา...”

ผมสบตากับเขาที่มองมาด้วยท่าที่ซิงซังจริงจัง จ้องเข้าไปในดวงตาของเน็ตอย่างไม่ลดละ เขาเอ่ยออกมาพร้อมกับสบตาผม
 “เดี๋ยวเขาก็กลับมา”
 “แต่ไม่ใช่ตอนนี้”

ครานี้เน็ตเป็นฝ่ายหลบตาก่อน เขาหยิบปากกาที่วางไว้ขึ้นมาใหม่ ลงมือคัดย่อบทความของหนังสือลงไปในกระดาษรายงาน ไม่หันมามองผมอีก

ผมลูบรอยสักบริเวณคอที่เป็นชื่อของใครบางคน...
 ชื่อของเขา
 ...เจ้าของของผม

ผมโดนเน็ตสั่งให้กลับห้อง เลิกออกไปยุ่งกับใครอีก ทั้งๆ
 ที่เน็ตก็รู้ว่าถ้าไม่มีเขาผมก็ไม่มีทางนอนหลับ เพราะฉะนั้นการออกไปหาใครสักคนจึงเป็นทางออกที่ดีที่สุด ออกล้า มีเซ็กซ์ และหลับไป
 คำสั่งของเน็ตใช้กับผมไม่ได้

สถานที่เดิมยังคงเป็นที่ที่ผมเลือกมาอยู่ค่าคินนี้ บรรยาภาสดี
 ผู้คนที่เข้ามาต้องมีฐานะในระดับหนึ่ง ทำให้ถูกใจผมค่อนข้างมาก
 ผมกวาดตามองไปรอบๆ พบกับคนคั่นหน้าคนหนึ่ง

เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ผมเคยนอนด้วย แต่เป็นคนที่ยากจะนอนด้วย ผู้ชายเมื่อคืนก่อนที่น่าจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหยก คนที่ทิ้งหยกไว้กับคราบน้ำตา ผมขบริมฝีปากตัวเองเบา ๆ วางแก้วค็อกเทลลงที่บาร์ เดินตรงไปหาเหยื่อผู้น่ารัก

วันนี้เขาไม่ได้มากับผู้หญิงอีกคน ทำให้ผมเข้าถึงเขาได้ง่ายกว่าเดิม

ผมเดินหลบผู้คน มองตรงไปยังตัวเขาอย่างไม่ลังเล

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หันมาสบตากับผม ชั่ววินาที เราดำรงอยู่ในห้วงเวลาของกันและกัน

เรายกยิ้มให้กัน ทำข้อตกลงกันทางสายตา รู้ความหมายว่าอีกฝ่ายต้องการอะไรในทันที

เขาขยับตัว ค่อย ๆ เดินมาทางผม

ก่อนที่เราจะได้มาถึงตัวกัน ผมโดนรังด้วยฝ่ามือนุ่ม ๆ ของใครบางคน

หยกอยู่ที่นี้ เสียแต่ผมเพิ่งเห็นเขาตอนนี้ มือเล็กรั้งตัวผมไว้ไม่ให้เข้าไปหาเป้าหมายที่คงเป็นคนรักเก่าของเขา หยกมองผมด้วยสายตาเว้าวอน เอยด้วยน้ำเสียงขอร้อง

“อย่าไปกับเขาได้ไหม”

“...ทำไมล่ะ”

“ถ้าจะทำ...ทำกับผมแทนได้ไหม”

ผมมองใบหน้าน่ารักที่ซ่อนสายตามองผมอย่างอ่อนหวานให้ผมเลือกเขา แม้ว่าจะไม่ชอบที่ต้องนอนกับคนซ้ำหน้า แต่สองขาของผมกลับตัดสินใจเดินไปพร้อมคนตัวเล็ก ทั้งให้ชายหนุ่มผู้นำสงสารคนนั้นคว่ำจับได้แต่ความว่างเปล่า

ผมไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเลือกหยกอีกครั้ง ไม่เข้าใจสายตาที่เขา

ส่งมาถึงผม มันดูเศร้าสร้อย แต่ผมไม่รู้เหตุผลของความเศร้า อาจเพราะผู้ชายคนนั้น แต่นั่นไม่สำคัญเท่าไร

เมื่อหยกที่ไม่ได้เมาด้วยฤทธิ์สุราเหมือนคืนก่อน ร้อนแรงกว่าเมื่อคืนหลายเท่าตัว

ผมปล่อยให้คนน่ารักขยับขึ้นลงบนตัว เป็นฝ่ายนำของเกมรัก มองเนื้อตัวเปลือยเปล่าของเขาที่เขยื้อนเร่จรบ่าอยู่บนตัวผมอย่างเร่าร้อนดังผีเสื้อเรืองไฟ ทั้งสายตาเต็มไปด้วยราคะก่อนสะบัดใบหน้าเชิดขึ้นเมื่อเร่เราจนใกล้ถึงจุดหมาย

เขาไม่ได้ผล็อยหลับไปเหมือนคืนก่อน

แต่ซุกซบอยู่ในอ้อมแขนของผมอย่างน่ารัก

ในห้องที่ตลบไปด้วยกลิ่นของราคะที่เพ็งจบลง เรานอนกอดกัน ผมลูบท้ายทอยของเขา หมายกล่อมให้เขาหลับไหล แต่ดูเหมือนว่าหยกไม่มีท่าทางเคลิ้มกับสัมผัสของผมแม้แต่น้อย

“มีเจ้าของแล้วหรือ” หยกเอ่ยถามผ่านความเงิบ ท่ามกลางกลิ่นเหงื่อและกลิ่นคาวที่ลอยอวลอยู่ในห้อง

“รู้ด้วยเหรือ”

“อือ เห็น...ที่คอ”

ผมยกมือขึ้นมาแตะรอยสักที่มีชื่อของเขาอยู่ตรงเนื้อผิวลำคอ เยื้องไปทางฝั่งซ้าย

“ไปเห็นตอนไหน” ผมถามเขา หัวเราะขำในลำคอ โดยปกติแล้วจุดนี้ไม่น่าจะเห็นกันได้ง่าย ผมได้ผมยาวระตั้นคอ ปกปิดปลอกคอที่มีคนสวมไว้ การร่วมรักกับหยก ไม่ว่าจะตอนไหนก็นึกไม่ออกว่าเขาจะเห็นมันได้

“เมื่อวาน...ตอนที่คุณทำ...ให้ผม...”

เขาเฉลย เอ่ยเสียงตะกุกตะกัก และนั่นทำให้ผมนึกภาพเมื่อ

ตอนที่เรายืนในห้องน้ำด้วยกันออก ผมวางเขาบนเคาน์เตอร์ล้างหน้า จับสองขาเรียวแยกออกจากกัน ก้มลงไปเชยชิมตัวตนของเขา ปรนเปรอให้คนน่ารักถึงจุดหมาย

ผมจำสองมือเล็กที่จิกเส้นผมของผมได้ นิ้วมือขยุ้มกลุ่มผมจนต้องเอียงคอตตามแรง

คงเป็นตอนนั้น

ผมกดจูบที่หน้าผากของหยก ให้รางวัลคนเก่ง

“ช่างสังเกตจังนะ”

“คุณทำแบบนี้ไม่เป็นไรหรอก”

“แล้วหยกล่ะ ทำไมถึงมาหาผมอีก”

“ผมไม่อยากให้คุณทำกับเขา...”

“ถึงผมไม่ทำกับเขา เขาก็ทำกับคนอื่นอยู่ดี”

“ผมรู้...”

หยกตอบเสียงพรวด และไม่มีเสียงใดดังขึ้นมาขัดจังหวะความเงียบนี้อีก

สมองผมประมวลผลตรงข้ามกับคำพูดของหยก

ถ้าเขารู้เช่นนั้นแล้ว ทำไมเขาถึงต้องมีสีหน้าเจ็บปวด

ผมไม่รู้เลยจริง ๆ

2 : Debauchery

“ร้อน...”

“พี่เตยครับ ไอศกรีมได้แล้วครับ”

“ป้อนหน่อยสิ”

ผมนั่งอยู่ที่ม้านั่งในคณะ คอพับพุงพนักพิงด้วยสภาพที่คิดว่าร่างกายกำลังจะหลอมละลายไม่ก็ระเหยกกลายเป็นไอ ยังดีที่เจอรุ่นน้องคนสนิทอาสาไปซื้อไอศกรีมเย็นๆ มาให้

เขาแกะซองไอศกรีมแท่งที่ผมต้องการ ยื่นแท่งไอศกรีมสีฟ้ามาจ่อที่ปาก ผมอ้าปากครอบมันช้าๆ ค่อยๆ ใช้ลิ้นละลายดิ่มไอศกรีมแท่งเย็นๆ

“พี่...เตย...”

ดูคล้ายไอศกรีม ถอนริมฝีปากออก อ้าปากอีกครั้งให้คนเด็กกว่าตนแท่งเย็นเข้ามาในโพรงปาก เด็กน้อยวาง่าย ยอมดันแท่งไอศกรีมเข้ามาอีกครั้ง ผมดูดกลืนมันเข้าไปได้ครึ่งแท่ง ก่อนใช้ฟันกัดมันจนขาดครึ่ง

ไอเย็นแผ่ละลายในปาก คล้ายจะช่วยให้ผมเย็นลง

แต่เพราะความเป็นมีมากเกินไป ผมจึงเผยปากเพื่อระบาย
ไอเย็น สายตาจับจ้องไปที่รุ่นน้องคนหนึ่งที่นั่งหน้าแดง ไม่กล้าสบตา
มามองกัน

ผมไล่สายตามองเด็กคนหนึ่งที่เคยเกือบได้ร่วมรักกันที่ห้อง
เลกเชอร์หลังเลิกเรียนครั้งหนึ่ง มองตั้งแต่ใบหน้าคมเข้มดูดูดันทว่า
กลับมีนิสัยขี้อาย ไล่ไปยังต้นคอที่มีเม็ดเหงื่อผุดซึม ลงไปยังแผลอก
แกร่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อนักศึกษา จนไปถึงจุดกลางลำตัวระหว่าง
ขาที่ซ่อนของดีไว้ภายใต้กางเกงสแล็กส์สีดำ

กลืนก้อนเย็นจนไอเย็นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย อ้าปากแทน
คำสั่งให้อีกฝ่ายป้อนไอศกรีมส่วนที่เหลือเข้ามา

หมอนั้นมีท่าที่อีกอึก ผิวสีเข้มขึ้นสีแดง มือไม่อยู่นิ่งเป็นที่ เขา
พยายามส่งไอศกรีมที่เหลือมาให้ผม ทว่าก่อนที่จะได้รับของหวาน
เข้าปาก ผมโดนใจมติข้างหลังจากหนังสือเล่มหนา

“ทำอะไร”

“ร้อน” ผมเงยหน้าตอบผู้มาเยือน และเดาได้อย่างไม่ต้อง
สงสัยว่าเป็นเน็ต คนที่กล้าทำร้ายร่างกายผมคงมีแค่เขาคนเดียว...

ไม่นับเจ้าของผมละกันนะ

เด็กคนนั้นลุกหนีไปแล้ว พร้อมกับไอศกรีมที่ตกลงพื้น และ
กำลังละลายด้วยอากาศร้อนอบอ้าว

“ร้อน” ผมบ่นอีกครั้ง ถลกแขนเสื้อขึ้นรอบที่ร้อย ปลดกระดุม
เสื้อนักศึกษาจนถึงเม็ดที่สาม กระพือคอปกเสื้อระบายอากาศที่แทบ
ไม่ช่วยอะไรเลย

เน็ตดอนหายใจ เขาล้วงหาอะไรสักอย่างในกางเกงสแล็กส์สี
ดำถูกระเบียบ ผมเดาว่าคงจะเป็นยางรัดผม เพราะเน็ตมักพกมันไว้

เสมอแม้ว่าเขาจะผมสั้นเกรียน

“หันหลังมา” เสียงทุ้มเอ๋อสัง ก่อนจะรวบเส้นผมของผมไว้ในมือ แล้วลงมือมัดปอยผมของผมที่คลอเคลียต้นคอให้

มันช่วยได้แต่ก็แค่นิดเดียว ผมยังรู้สึกร้อนอยู่ดี
“ร้อนนน”

“อดทนหน่อย ไฟมันดับ” เน็ตว่า ขณะนั่งลงข้างๆ ผมบนม้านั่งเดียวกัน เขานั่งถัดไป ไม่ไกลจนทำให้อึดอัด แต่ก็ไม่ไกลจนเห็นหาง

ไฟดับเมื่อคาบเรียนช่วงบ่ายเริ่มไปได้ไม่ถึงสองชั่วโมง เห็นว่าดับทั้งมหาวิทยาลัย พอไฟฟ้าไม่มี อาจารย์ก็สอนต่อไม่ได้ เพราะโพรเจกเตอร์ไม่ฉายสไลด์ แอร์ก็หยุดทำงาน พวกนักศึกษากลายพากันออกมานอกห้องเรียนเมื่ออากาศในห้องเริ่มร้อนอบอ้าวเกินไปอยู่ไหว พวกเขานั่งหน้าห้องอยู่นานจนมีคนมาบอกว่าน่าจะใช้เวลาซ่อมหม้อแปลงกว่าชั่วโมง ผมเลยหนีออกมานั่งคนเดียวที่ม้านั่งตรงนี้

ทำให้เจอกับรุ่นน้องคนนั้นเข้าพอดี เลยได้รับไอศกรีมหวานๆ เย็นๆ เป็นกำลังใจ

เพียงแต่ตอนนี้มวลอากาศร้อนตลบอบอวลขึ้นอีกครั้งจนน่าหงุดหงิด

“อยากกลับห้องไปเปิดแอร์แล้ว”

“ยังไม่เลิกเรียน”

ผมถอนหายใจพริต มองดูไอศกรีมสีฟ้าที่ตอนนี้ละลายเป็นน้ำฉาบลงบนพื้นซีเมนต์ หลงเหลือเพียงแท่งไม้ที่เคยเสียบไอศกรีมอย่างน่าเสียดาย

“ร้อน โดดเรียนได้ไหม”

“ไม่ได้”

เน็ตน่าจะมาช้ากว่านี้ ผมจะได้ชวนน้องคนนั้นไปทำอะไร
เย็นๆ ด้วยกัน แต่เพราะน้องหนีไปแล้ว เหลือแค่เน็ตกับผม ผม
เหลือบตามองเขา เอ่ยถามทั้งที่รู้คำตอบ

“ไปดื่มน้ำร้อนด้วยกันที่ห้องเตยไหม”

“ไม่” เน็ตว่าเสียงแข็ง ยกมือดันแว่น หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน
ผมบ่นหงุดหงิดไปเรื่อยอีกสองสามประโยค แต่เน็ตไม่ตอบ
แล้ว เขาก็หันมามองหน้าผมอ่านหนังสือเล่มหนาในมือ จมดิ่งอยู่ในโลก
ของตัวอักษร ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง ปล่อยให้ผมให้นั่ง
เบะแะอยู่คนเดียว

สุดท้ายผมก็ฉวยโอกาสตอนที่เน็ตถูกเรียกตัว หลบออกจาก
คณะไปอยู่กับหยก

หยกเรียนคนละมหาวิทยาลัย และเป็นโชคดีที่วันนี้เขามีเรียน
แค่ช่วงเช้า ผมเลยมานอนอุตุในห้องเขาได้ในเวลานี้ หอพักของหยก
ไม่ได้หรูหรา แต่ก็ไม่ได้น่าเกลียด เป็นหอพักระดับมาตรฐานกลางๆ
เอนไปทางค่อนข้างดี ห้องกว้าง มีดีไซน์ แบ่งโซนต่างๆ เป็นสัดส่วน
ได้อย่างลงตัว

ที่สำคัญ...แอร์ห้องหยกเย็นฉ่ำนานอน

และตักของหยกก็นุ่มกว่าหมอน รวมถึงมือเล็ก ๆ นั้นก็ลื่นหัว
ผมจนเคลิ้มสบาย เผลอหลับไปหนึ่งงีบ

ผมสะดุ้งตื่นมาตอนอาทิตย์ตกดิน หยกยังคงนั่งอยู่บนเตียง
วางแลปท็อปบนตัก เดว่าคงกำลังทำงานไม่ก็เล่นอินเทอร์เน็ต ผม
ขยับตัวลุก หยกก็หันมามองผมที่ค่อยๆ คลานไปหาเขา

“ทำไหม” ผมเอ่ยถาม

“ไหนว่าวันนี้เหนื่อย” เขาแย้ง

จริงอยู่ที่ตอนแรกผมบอกหยกว่าขอแค่มานอนตากแอร์

เหนื่อยกับอากาศจนไม่มีแรงทำอะไร แต่ตอนนี้มีแรงแล้ว เลยชวน
เขาใหม่อีกรอบ

“ไม่ทำ” เขาจ้องผม ทำหน้าดูเหมือนไม่เห็นด้วยกับคำแย้ง
หยกตัววัดสายตามองกลับไปยังแลปทอปของตัวเอง ไม่สนใจผม

หรืออันที่จริงก็คือ พยายามทำเป็นไม่สนใจผม

ดี๊ดี แบบนี้บ้างก็น่ารักดี ถ้าว่าง่ายมากไปหน่อยก็คงน่าเบื่อ
แย่

ผมยกยัม ขยับตัวใกล้เขามากขึ้น ประคองใบหน้านั้นให้หัน
มา ประกบจูบเริ่มต้นเพลงรัก

หลังจากที่นิวเนียกันหลายชั่วโมง กว่าเราจะผละออกจาก
กันก็เกือบสี่ทุ่ม หยกอสาออกไปหาซื้ออะไรให้กิน ผมชอบเขาก็
ตรงนี้ หยกน่ารัก ไม่ซื่อป้อ เป็นคนรู้ความ ไม่พูดมาก ไม่น่ารำคาญ
ถึงจะทำเป็นหงุดหงิดใส่ผมบ่อยๆ แต่ก็คอยดูแล เขาคล้ำกับเน็ต
จะต่างกันก็ตรงที่เน็ตไม่ยอมนอนกับผม

คนตัวเล็กกลับขึ้นมาพร้อมข้าวสองกล่อง ผมใช้เวลาไม่นาน
ในการฟาดมันลงท้อง พอกินข้าวเสร็จ ผมก็นั่งมองอีกฝ่ายเคี้ยวข้าว
แก้มตุ่ย

ผมอยู่กับหยกนานไปหน่อย จนเริ่มคิดถึงความรู้สึกถูกกอด
ขึ้นมา

ไม่ได้รังเกียจกับการเป็นฝ่ายรุกก็จริง แต่โดยปกติแล้วผมมัก
ชอบเป็นฝ่ายถูกกอดมากกว่า ผมชอบความรู้สึกที่ในตัวมีอะไรเข้า
มาเต็มเต็ม แต่เพราะหยกมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดให้ผมค้นหา เลย
ยอมนอนกับเขาซ้ำๆ ซากๆ

“จ้องอะไร”

“หยกชอบผมไหม”

เขามวดหัวใหญ่ แต่ก็รีบตอบกลับแทบทันที “ไม่”

คำตอบของเขาทำให้ผมหัวเราะชอบใจ หยกเหมือนเน็ตจริง ๆ และตรงนี้จะมั่งที่ทำให้ผมชอบเขา

คนน่ารักทำปากเบี้ยว เมื่อไม่เข้าใจว่าผมต้องการอะไร เขาหยิบเอาจานข้าวของผมและตัวเองไปล้าง ในจังหวะนั้นเองที่มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นมา

ผมนอนเกลือกกลิ้งอยู่บนเตียง จ้องหน้าหยกที่ตอนนี้หัวมวดด้วยความสงสัย เขาสะบัดหยดน้ำที่เกาะมือลงอ่างล้างจาน เช็ดมือแบบลวก ๆ เดินไปยังประตูห้องที่อยู่ในตำแหน่งที่ผมมองไม่เห็น

เสียงพูดคุ้ยดังเข้ามาหลังจากที่หยกเปิดประตู คล้ายเป็นเสียงทะเลาะกันมากกว่า ไม่ได้อยากจะยุ่งนัก แต่เสียงทะเลาะที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ผมสนใจด้วยสัญชาตญาณ

“จะทำไมอีก”

“หยกอย่าพูดอย่างนี้สิ”

“พี่ควรไปอยู่กับคนของพี่ ไม่ต้องมายุ่งกับผม”

“คนของพี่ก็คือหยก”

“หน้าด้าน! วันนั้นพี่บอกกับผมว่ายังไง พี่ลืมแล้วหรอ”

“วันนั้นพี่แค่เมานิดหน่อย พี่ไม่ได้มีใครจริง ๆ”

“ออกไป”

“ทำไมหยกใจร้ายล่ะ ไม่อยากอยู่กับพี่แล้วหรอ”

“ออกไป!”

เสียงของหยกดังมากขึ้นเรื่อย ๆ คล้ายจะตวาด

ผมเดินลงจากเตียงไปยังต้นเสียงช้า ๆ เก็บกางเกงสแล็กส์ที่

ถอดทิ้งไว้มาสวม เกิดเป็นเสียงเสียดสีดังทำให้คนข้างนอกห้องได้ยิน

“อ้อ มีคนใหม่แล้วหรือ ที่แท้ก็ไม่ต่างกับ...”

“อะไร!”

“...ไม่รู้สิ หยกคิดว่าอะไรล่ะ”

“ผมไม่ได้อยากมาเล่นลึนกับพีนะ ออกไปได้แล้ว”

“ไหนๆ ก็ขายตัวแล้วไม่ใช่หรือ ขายให้พี่ต่อไปจะเป็นไร”

“ไอ้...!”

ผมโผล่หน้าเข้าไปในจังหวะที่ยกโมโหจนแทบคลั่ง คว่าเขา
มากอด เอาคางเกยบ่า สองมือรั้งเอวบางของเขาไว้ก่อนที่คนตัวเล็ก
จะพุ่งเข้าไปทำร้ายคนตัวโต ที่ดูยังไงหยกก็เป็นฝ่ายแพ้เห็นๆ

คู่พิพาทตรงหน้าผมหน้าตาคุ้นเคยเป็นพิเศษ ผมใช้เวลาสัก
ไม่นาน ก่อนจะรู้ว่าเขาคือคนที่ผลักไสหยกอย่างไม่ไยดีในคืนนั้น คือ
คนเดียวกันกับที่ผมเกือบจะไปนอนด้วยในคืนถัดมา คือคนที่หยก
ร้องขอให้มานอนกับตัวเองแทนหมอนั้น

ผมยกยิ้มให้คนคุ้นหน้า เขาคงไม่ลืมผมง่าย ๆ หรือมั้ง ใน
เมื่อคืนนั้นที่เราสบตากัน เราต่างรู้ว่าต้องการอะไร

“จำกันได้ไหมครับ”

“นาย...”

สีหน้าของเขาเป็นคำตอบให้ผมแล้ว เขาจำได้ และคงประดัก
ประเดิดนิดหน่อยที่มาเจอผมที่นี่

“อยากต่อไหมครับ คืนนั้นพลาดนี่เนอะ” ผมว่า ยกยิ้มถาม
เขาที่มีสีหน้ากระอักกระอ่วน

“พี่ไม่คิดว่า...” เขาทำท่าจะคุยกับหยก แต่ก็ไม่มีคำพูดอะไร
ออกมาหลังจากประโยคนั้น ผมเดาว่าเขาคงพยายามดูถูกหยก
เหมือนเมื่อครั้ง แต่เพราะตัวเองก็ไม่ได้ต่างกันทำให้ทำอะไรไม่ได้

“กลับไปได้แล้ว”

เป็นหยกที่ติดบทสนทนา ดันออกจากอ้อมกอดของผม พลั๊ก
ชายร่างใหญ่ออกไป ปิดประตูดังปัง

ก่อนทิ้งตัวลงมานั่งคุ้ยคว้ากับหมดแรง

ผมจ้องเจ้าของห้องที่ซุกซบไปหน้ากับเขาตัวเอง คล้ายกลั่น
สะอื้น ผมมองสภาพหยกอย่างไม่ได้คิดจะเข้าไปช่วย แต่กลับถาม
คำถามที่ไม่เข้าใจออกไป

“ทำไมหยกถึงชอบเขาล่ะ”

หยกเงยหน้าขึ้น หันมามองผมด้วยดวงตาแดงก่ำคล้ายโกรธ
และสับสน

“ผมไม่เข้าใจ ตัดเขาออกไปก็ได้ นี่ ทำไมหยกยังต้องคิดถึงเขา
อยู่”

“คุณไม่เคยชอบใครหรือไง”

“ไม่เคย”

“แล้วเจ้าของคุณล่ะ...”

ผมยกมือขึ้นมาแตะรอยสักที่เป็นชื่อคนตรงบริเวณคอข้างซ้าย
ด้วยความเคยชิน นึกนิงสั๊กพักก่อนเอ่ยตอบ

“ไม่ได้ชอบ”

คราวนี้หยกไม่พูดอะไรออกมาอีกเป็นเวลานาน สุดท้ายเขาก็
ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ไล่ให้ผมออกไป อ้างเหตุผลว่าต้องการ
อยู่คนเดียว

คืนนี้ผมเลยไม่มีหยกคอยกล่อมให้นอนฝันดี

ผมหยิบโทรศัพท์ออกมา เวลานี้ดีกมากแล้ว ผมขี้เกียจจะไป
หาคนใหม่ตามผับบาร์ต่าง ๆ จึงกดเข้าไปโปรแกรมแชท ไล่หาคนที่
ต้องการก่อนส่งข้อความออกไป

รุ่นน้องคนนั้นตอบกลับมาแทบทันที ผมโชคดีที่เขาอาสาออกมารับถึงที่ ทำให้ไม่ต้องลำบากยุ่งยาก เขาพาผมไปยังห้องพักของเขาอย่างไม่ปิดบังความกระหาย ไม่ต่างจากสัตว์ป่าที่กำลังติดสัตว์

แม้จะถูกใจรุ่นน้องคนนี้ แต่ผมก็ไม่ใคร่ที่จะกอดใครซ้ำ ๆ เหมือนหยกและเจ้าของชื่อบนรอยสัก

โดยเฉพาะกับรุ่นน้องที่ร้องครางชื่อผมหลายต่อหลายครั้งเมื่อกระแทกตัวเข้ามา จังหวะรักของหมอนี้ทำให้ผมผิดหวังค่อนข้างมาก เมื่อมันธรรมชาติทั่วไปไม่สมกับที่เคยคาดหวัง แต่ก็ยอมขยับเขยื้อนสะโพก อ้ารับตัวตนของเขาให้เข้ามาเต็มเต็มจนกว่าจะพอใจ และยอมให้เขาถอนมันออกมาเพื่อเอามันมาป้อนผมถึงปาก

คราวนี้ไอศกรีมที่เขาป้อนมาให้ร้อนกว่าเมื่อตอนกลางวัน ทว่าหลอมละลายเร็วพอ ๆ กัน

เป็นไอศกรีมที่สอได้นุ่มชุ่มชื้นเหนียว และไร้ซึ่งความหวาน ไล่ที่กลิ่นทะลักเต็มไปด้วยกลิ่นคาราเมลปากของผม ถึงอย่างนั้นก็ยินดีกลืนกินมันลงไป

เจ้าของไอศกรีมร้องเสียงแหบพร่าเมื่อผมจัดการทำความสะอาดโคนไอศกรีมของเขาด้วยปลายลิ้น ชโลมจนลิ้นซากน้ำคาราเมลชุ่ม หลังจากที่เขาเสร็จกิจ ผมก็จัดการตัวเองลวก ๆ ก่อนตวัดผ้าห่มคลุมตัว นอนหันหลังให้อีกฝ่าย

คนเป็นน้องพยายามดึงผมไปกอดแต่ผมปฏิเสธ อ้างว่าร้อน เขาถึงยอมขยับตัวออกห่างไปช่วงตัว พอได้ปลดปล่อยผมก็อ่อนแรงเริ่มง่วง ทว่าก่อนที่จะหลับตาลง ผมได้ยินเสียงประตูห้องที่ถูกทุบจนเสียงดังคล้ายว่ามันจะพังลงมา คนข้างตัวผมสบถอะไรสักอย่าง สะบัดผ้าห่มออกอย่างหงุดหงิด ลุกจากเตียงไปตามเสียงรบกวน

วันนี้ผมจะโดนคนเคาะประตูขัดจังหวะอีกกี่ครั้งกัน

ผมไม่สนใจว่าใครจะเป็นคนเข้ามา เพราะคิดว่าคงเป็นคนรู้จัก
ของเจ้าของห้อง

เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู เสียงรุ่นน้องผมก็โวยวายลั่น ผมไม่
ได้สนใจเสียงโวยวายหนวกหนุ้น แต่เป็นเสียงของผู้มาเยือนต่างหาก
ที่งดผมให้ลุกขึ้นมา

“ขอโทษที พอดีลืมของไว้”

ลืมไปเสียสนิท...ว่าเขากลับมาวันนี้

กว่าจะนึกขึ้นได้ ก็ตอนที่ได้ยินเสียงเขา ผมนั่งบนเตียง มอง
เห็นว่าเขาเดินเข้ามาถึงตัวผม เอ่ยบอกรุ่นน้องของผมพร้อมรอยยิ้ม

“ทำหลุดจากกรงนะ”

3 : Dog

ผมยกยืมให้เขา คนที่สวมปลอกคอให้ผม

กล่าวชื่อต้อนรับการกลับมา

“ค่างฟ้า”

เจ้าของของผม

ไม่รอช้า ผมลุกขึ้นแต่งตัว ตามเขาออกจากห้องแค่นี้ไป
ไม่สนใจสายตาของรุ่นน้องที่เพิ่งร่วมรักกันไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน
ค่างฟ้าพาผมกลับกรงทอง พื้นที่ห้องขังที่อยู่ชั้นเกือบสูงสุดของ
คอนโดมิเนียมแห่งนี้ ครอบครองพื้นที่เกือบทั้งชั้น

เป็นกรงราคาแพงแสนสุขสบายที่ผมไม่เคยคิดจะอยู่ ถ้า
หากว่าคนเลี้ยงไม่ได้อยู่ด้วย

ค่างฟ้าอุ้มผมไปไว้ที่เตียงใหญ่ เตียงของเราที่กว้างเกินไป
สำหรับสองคนนอน และกว้างเสียยิ่งกว่ากว้างหากนอนคนเดียว
เจ้าของชื่อค่างฟ้าลงมือถอดกางเกงและเสื้อของผมออก พร้อมกับ
สวมเสื้อนอนให้ใหม่

“คิดถึง” ผมบอกเขาอีกครั้ง เกาะกอดแผ่นหลังที่คุ้นเคย ระหว่างที่เขายกสะโพกผมขึ้น สวมกางเกงขาสั้นให้ ผมลอบสอดตม กลืนกายที่คุ้นชิน

“พอไม่อยู่ก็เอาใหญ่เลยนะ” เขาประเดิมด้วยประโยคแรก ตามด้วยประโยคถัดมา “เน็ตฟองพีหมดแล้ว”

ผมหัวเราะขำ คิดอยู่แล้วว่ายังไงเน็ตก็ต้องบอก เมื่อถูกแต่ง ตัวจนเสร็จ ผมขยับตัวออกจากเขาเชื่องช้า ถดตัวไปนั่งข้างๆ แทน

“พี่ตามเตยเจอได้ยังไง”

“ไม่เห็นยากเลย”

ผมยิ้มตอบ รู้แก๊ใจถึงสาเหตุ ว่าเพราะผมนอนกับหยกหลาย ครั้ง ปฏิสัมพันธ์กับหยกมากเกินไป เขาจึงตามสืบได้ไม่ยาก ตามหา ที่อยู่ของหยก ขอดูกำลังวงจรปิด จากนั้นก็คงเห็นว่าผมขึ้นรถ ทะเบียนอะไร ไปที่ไหน

เพราะอย่างนี้ผมถึงไม่ค่อยอยากนอนกับใครซ้ำหน้า

ถูกเจอตัวง่าย ๆ แบบนี้นั่นก็ไม่สนุกนะสิ

คางฟ้าล้มตัวนอนข้างๆ ผมบนเตียงใหญ่ หลังจากที่เปิดไฟ เสร็จสรรพ เขาสะบัดผ้าห่มขึ้นคลุมร่างของเรา ตวัดแขนคว้าตัวผม ไปทุกในอ้อมกอด จมพิศบนหน้าผากอย่างแผ่วเบา

“พี่ไม่ทำเธอ”

“อือ...” เจ้าของผมตอบ ได้มือจากบริเวณคอที่ปรากฏรอยสัก เป็นชื่อของเขา ลงไปยังหัวไหล่ ไล่ไปตามแถบสีข้างจนถึงสะโพก มือ หยิบล้วงเข้าไปในกางเกงขาสั้น บีบขยำก้อนเนื้อนุ่ม กระซิบเสียง แหบพร่า

“ทำเยอะเดี๋ยวตรงนี้จะซ้ำเอา”

ผมยิ้มบาง ไม่เอื่อยอะไรออกมา ชูขบลงในอ้อมแขนของเขา

อย่างคลายกังวล เขาเป็นที่พักใจชั้นยอด เป็นหมอนข้างอันดับหนึ่ง
ที่จะทำให้ผมหลับสนิทโดยไม่ต้องพึ่งเช็กช์หรือยานอนหลับ

ค้างฟ้าปล่อยให้ผมไปนอนกับใครต่อใครอย่างที่เขาารู้ตัว เขา
ไม่เคยห้าม เพียงแต่จะหาทุกวิถีทางเพื่อพาผมกลับมาตรงนี้ ที่อ้อม
กอดของเขา เขาควบคุมการกระทำของผมได้ แต่ควบคุมจิตใจไม่ได้

แต่ผมรู้ เหตุผลที่เขาไม่ทำเรื่องอย่างว่า ไม่ได้เป็นเพราะเขา
เห็นใจที่ผมผ่านสมรภูมิมาเยอะ เหตุผลคือตัวเขาเองต่างหาก

“ที่จริงพี่ฟ้าเหนื่อยกับออกมาเถอะ”

“หึ..”

เขาเดินหัวเราะออกมา หยุดลูบมือ ก้มลงมาจุมพิตที่กลาง
กระหม่อมของผม

ผมคงยอมให้คำคินนี้จบลงง่าย ๆ แบบนี้อยู่หรอก ถ้าหากว่า
ผมไม่ได้คิดถึงเขา กลิ่นของค้างฟ้าที่ไม่ได้สัมผัสมานานทำให้ผมแทบ
คลั่ง และผมไม่สามารถอดทนต่อร่างกายของเขาที่ตรงตามความ
ชอบของผมไปทุกส่วนเช่นนี้

ผมบดเบียดสะโพกตัวเองเข้ากับอีกฝ่าย ร้องขอให้เขาเติมเต็ม
ความต้องการ

ค้างฟ้าหัวเราะในลำคอ

“พี่ฟ้า...”

ผมขยับตัว บรรจงจูบที่ริมฝีปากสวยได้รูป บดเบียด สอดลิ้น
ร้อนเข้าไปในโพรงปากเขา ค้างฟ้าไม่ได้จูบตอบ เขาปล่อยให้ผมเล่น
ปากเขาอยู่ฝ่ายเดียว กระทั่งผมถอนจูบออกมา เอ่ยบอกเขาเสียง
หวาน หวังช่วยกระตุ้นให้เขาอยาก

“คิดถึง”

“แล้วหนีออกไปทำไม”

“ก็ฟ้าไม่อยู่”

“รู้ตัวไหมว่าทำผิดสัญญา”

“...รู้ตัวครับ” ผมว่า แอบกระตุกยิ้ม อยากให้เขาลงโทษผมใจจะขาด “จะทำโทษเตยไหม”

ขยับเบียดตัวเข้าหาเขามากกว่าเดิม สองมือของผมไถ่ลูบไปทั่วแผ่นหลังกว้าง ชุบปลายจมูกลงที่ชอกคอของเขา สูดดมกลิ่นกายที่คุ้นเคย ก่อนค่อยๆ ละเลียดเล็มมันทีละนิด

คางฟ้าเริ่มไม่อยู่เฉยให้ผมเล่นชน ร่างกำยำพลิกตัวมาคร่อมร่างผมไว้ เขยปลายคางผมให้เซิดขึ้น ก่อนประกบจูบลงมาอย่างรุนแรง

เขามอบจูมพิตแสนหวานให้ผม ก่อนจะเริ่มออกแรงบิดเบียดริมฝีปากอย่างร้อนแรง ใช้ฟันขบกัดจนเลือดผมไหลซึม เขาไม่ใส่ใจบาดแผลที่ตนก่อ ใช้ลิ้นโลมเลียเลือดของผม แล้วค่อยส่งลิ้นเข้ามาสำรวจในโพรงปากของผมอีกครั้ง

จูมพิตของเขาเป็นเหมือนยาพิษ ที่ทั้งหอมหวานและแผดเผาไปทั่วร่าง

ที่ผ่านมาผมพยายามไม่จูบกับใคร ถ้าไม่จำเป็น เพราะไม่มีใครทำให้ผมพึงพอใจได้เท่าเขา

คางฟาล้วงมือเข้ามาใต้เสื้อผ้านที่เขาเพิ่งสวมให้ผม ไถ่นิ้วไปตามหน้าท้อง ลากวนไปจนถึงยอดดอกทั้งสองข้าง ละเลงนิ้วเล่นกับมันจนผมบิดตัวร้องเสียงสั่น ตัวตนของผมถูกเขาปลุกให้ผงาดขึ้นอย่างง่ายดาย เขาก็มองเลียยอดดอกผ่านเนื้อผ้าจนชุ่มฉะ

“ทำโทษเตย...” ผมร้องขอเขา

คนบนร่างไม่ได้เอื่อยอะไรออกมา เขาจับผมถอดเสื้อจนเหลือเพียงชั้นในตัวเดียว มือใหญ่เลื่อนลงไปกอบกุ่มส่วนกลางลำตัวไว้

ขยับมือบดคลึงจนผมแทบบ้า สัมผัสของเขาทำให้ผมตื่นเต้นได้ทุกครั้ง ค้างฟ้าเป็นคนที่ทำให้ผมพึงพอใจได้มากที่สุด เพราะเช่นนั้นผมจึงยอมอยู่ใต้บัญชาเขาทุกครั้งไป

ยอมให้เขาคุมเกม ยอมนอนทอดร่างให้เขาเล่นกับมันได้ตามใจชอบ

ยอมทำตามทุกคำสั่ง

ค้างฟ้าเปลี่ยนมาอบจุบให้ผมแทนการละเลงลิ้นเล่นยอดอก ผมยกสองแขนโอบรอบคอเขาไว้ กดใบหน้าเขาให้เข้ามาใกล้กว่าเดิม เพื่อที่จะได้รับรสจูบของเขาได้ง่ายขึ้น เขายอมโอนอ่อนตามแรงผมส่งลิ้นร้อนเข้ามาตวัดเกี่ยวทักทายกับลิ้นผม ร่างใหญ่ขยับลงทาบหน้าท้อง สะโพกเขาบดเบียดเข้ากับส่วนกลางลำตัวของผมที่ร้อนจัด

กลิ่นกายของเขา ลมหายใจของเขา ผิวเนื้อของเขา สัมผัสของเขาทำเอาผมคลั่งจนบ้า ขยับตัวบดเบียดสะโพกด้วยความต้องการที่สูงขึ้น และอยากให้เขาเข้ามาในร่างกายผมเต็มแก่

ค้างฟ้าถอนจูบออก จ้องมองมาที่ผม

“ไหนดูซิ ไปชนอะไรมา”

สายตาร้ายกาจของค้างฟ้าจับจ้องลงมาที่ผมไม่กะพริบ เมื่อจ้องเข้าไปในสายตานั้น ผมพบกับแววตาของความดูร้าย ไม่ใช่ของสัตว์ร้าย แต่เป็นของคนฝึกสัตว์

สายตาที่ทำให้ผมสะท้อนไปทั่วร่าง และแทบหลังพิชของความกระสัน

“พี่ฟ้า...”

ผมร้องเรียกชื่อเขา ใช้มือข้างหนึ่งถลกถอดกางเกงขาสั้นออก พยายามขยับสะโพกให้ชนกับร่างกายของเขา หวังใช้มันบอกแทนคำพูดร้องขอ

ค้างฟ้าไม่ทำตามที่ผมต้องการ เขาขันเข้าคร่อมหน้าอกผม
ถอดกางเกงลง ก่อนนำตัวตนของเขาจ่อเข้าที่ปาก

ไม่มีคำสั่งใด แต่ผมก็เคลื่อนตัวไปใช้ปากครอบครองมันไว้
อย่างรู้หน้าที่ ใช้ลิ้นร้อนไล่ชิมตั้งแต่ส่วนปลายมายังส่วนโคน สอง
มือกอบกุ่มมันไว้ ประปรอบเขาอย่างที่เคยได้รับการฝึกสอนมาอย่าง
ดี

จวบจนร่างกายของเขากระตุก หลังสารถัดหลังออกมาจน
ท่วมล้น ผมกลืนมันจนหมดสิ้น กลืนควาลอยคละคลุ้งอยู่ในปาก
หยาดน้ำชุ่มบางส่วนเลอะกระจายทั่วใบหน้าของผม

“เด็กไม่ดี”

เขาบอเสียงแหบพร่า ก้มลงจูบผมอีกครั้ง ทว่าไม่ยอมแตะ
ส่วนที่ผมต้องการเขาที่สุด

ผมบิดตัว ไม่ต้องการจูบแล้ว สองมือผมเลื่อนไปกอบกุ่มแก่น
กายของตัวเอง หวังรูตรังไปให้ถึงฝัน ทว่าค้างฟ้าจับข้อมือผมทั้งสอง
ข้างขึ้นมาวางไว้ที่หมอนนุ่ม

“ไม่ได้ครับ”

“พี่ฟ้า...”

“ทำโทษไง”

“พี่ฟ้า...ไม่ใช่แบบนี้”

ผมร้องอ้อนวอน การทำโทษที่ผมต้องการไม่ใช่การที่เขาไม่
ยอมให้ผมปลดปล่อย แต่เป็นเช็ทร้อนแรงจนแผดเผาทุกอย่างใน
ร่างกายของผมให้สิ้นซากเหมือนที่ผ่านมามาก

ผมขยับสะโพก บิดมันไปมา ร้องขอคนบนร่างให้ช่วยปลด
ปล่อยความทรมานนี้เสียที

“เน็ดบอกว่าไปชนมาทั่วเมือง”

“ก็ใครทำให้พี่หายไปแล้ว”

“ติดโรคแล้วมั้งเนี่ย”

“ผมป้องกันเถอะ” อีกอย่างคือผมก็เลือกคนนะ

หลังคำอ้าง ค้างฟ้ายกยิ้มร้าย จ้องมองผมที่ยังไม่ได้ไปสู่ฝั่ง
ฝันตามที่ต้องการ

ค้างฟ้าส่งยิ้มออกมา อ่อนโยน ทว่าดุดัน

ไม่มีบทสนทนาสำหรับพวกเรา ใช้เพียงร่างกายสื่อความ
หมาย ได้ตอบกันไปมา ผมนอนแผ่หนึ่ง ๆ ยอมให้ค้างฟ้าสำรวจทุก
ซอกทุกมุมของทุกตารางนิ้ว ส่วนปลายสันระริกโรคอยที่จะแตะฝั่ง
ฝัน ปล่อยให้เขาปีบเคลื่อนเนื้อจนเกิดรอยแดง ขบจูบจนเกิดเป็นรอย
สีกุหลาบกระจายทั่วเรือนร่าง ยินยอมให้เขาเป็นเจ้าของร่างกายนี้
อย่างง่ายดาย

เขาโลมฝีปากนุ่ม จูบจากต้นคอไปยังแผ่นอก ลากไปจนถึง
เส้นกลางท้อง ลงไปยังส่วนอ่อนไหวกลางลำตัว

เขาคบครองมัน

ไล่ซึม โลมเลียจนผมยกเท้าจิกเกร็ง ร้องเรียกชื่อเขาอย่างไม่
อายทานทน สัมผัสที่หลุดออกมา แฉ่วเบา แหบพรวด

ค้างฟ้า

เขาใช้สายตาของพรานป่าเปลี่ยนให้ผู้ล่ากลายเป็นผู้ถูกล่า
เชิดมอมสบตาทั้งในปากยังคงไม่ว่างพูด ละเลงปลายลิ้นหนักกว่า
เก่า

ผมหวีดร้อง สองมือจิกเส้นผมสีดำสั้นของเขาแน่น ระบาย
ความกระสันที่สุดท้ายก็ถูกเขาพาไปถึงสรวงสวรรค์

หยาดน้ำเหนียวกระจายเลอะเต็มหน้าท้องและผืนเตียง ผม
นอนหอบ เหยหน้ามองเพดานห้อง ต้องการพักผ่อนสักพัก การมอง

หน้าเขามากเกินไปทำให้ผมคลั่ง

แค่เขาพาไปถึงฝั่งฝันแค่นี้ ผมยังตัวสั่นระริกราวกับลูกนกเพิ่ง
คลอด

เชื่อว่าไม่เคยมีคนทำให้ แต่ไม่เคยมีใครทำให้แล้วสิ้นสะท้าน
ขนาดนี้ ไม่ใช่แค่เพราะลีลาของเขา

แต่เพราะเป็นเขา

เพราะเป็นค่างฟ้า ผมถึงรู้สึกได้ขนาดนี้ เพราะเป็นค่างฟ้า ผม
ถึงยอมให้เขาเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างของผม

“พอแค่นี้ก่อน”

เขาบอกสิ่งที่ทำให้ผมผิดหวัง คล้ายจะยั้งเยาะเมื่อผมทำหน้า
ไม่พอใจ ผมต้องการมากกว่านี้ มากกว่าแค่การช่วยปลดปล่อย

“งอนเหรอ? เดี่ยวเช็ดตัวให้”

“พี่ฟ้า...ทำนะ”

“ไม่ทำครับ”

เขาหลุดจากเตียงทั้งๆ ที่ยังพูดไม่จบประโยคเสียด้วยซ้ำ เดิน
เข้าห้องน้ำเพื่อนำผ้าขนหนูออกมาตามที่บอกไว้ ผมถอนหายใจพริต
ไม่สามารถสั่งการเขาได้เหมือนคนอื่น ๆ จึงยอมให้เขาเอาผ้าขนหนู
ไล่เช็ดร่างกายให้สะอาดแทน

เสร็จสิ้นภารกิจ เขาล้มตัวนอนข้างๆ ผม ดึงตัวผมไปกอด ส่วน
ผมก็ซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดเขาราวกับทารกแรกเกิด แม้จะขัดใจไม่น้อย
แต่ผมก็คิดถึงเขาไม่น้อยเช่นกัน

เขาอุบหลังของผมซ้ำๆ กล่อมให้ผมหลับราวกับกำลังกล่อม
เด็กน้อย ไม่เอื้อนเอ่ยคำใดอีก สองเรามีแต่มอบให้อุ่นให้แก่กัน
บดเบียดสองร่างให้แนบติด ทดแทนความคิดถึงและช่วงเวลาที่ย่าง
กันไป

ปกติผมมักจะตื่นเช้าเสมอ แต่พออยู่ในอ้อมกอดของเขา
ที่ไร ผมจะกลายเป็นคนขี้เซาทันที

สองมือขี้ตาพบแสงของวันใหม่ในตอนที่ยังมืดค่ำ
พระอาทิตย์ก็จะตกดิน เพราะเมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็เกือบเช้า ผม
สะสมสะสมพาตัวเองลุกขึ้นนั่งบนเตียง มองไปยังหน้าต่างบานใหญ่
ที่มีผ้ามาคลุมไว้ แง้มออกมาเล็กน้อยพอให้แสงอาทิตย์สาดส่อง
และเห็นภาพบางส่วนของอาคารแออัดเบื้องล่าง

ค้างฟ้าไม่อยู่ในห้อง

เขาคงตื่นก่อนผม นั่นไม่ได้เป็นเรื่องผิดปกติอะไร และผมคง
ชมภาพตึกสูงกลางเมืองนี้ได้อย่างสดชื่นจากการที่ได้นอนเต็มอ้อม
หากไม่ติดว่ารู้สึกถึงสิ่งผิดปกติบางอย่าง

ที่ข้อเท้า...

ผมขยับตัว สัมผัสได้ถึงความเย็นของสิ่งของสักอย่างนาบมา
ที่ผิว เมื่อไล่สายตาคำตอบก็พลันเห็นว่ามีโซ่ตรวนเหล็กเส้นใหญ่
ล่ามข้อเท้าผมไว้อยู่ เชื่อมไปกับขาเตียงที่มีตัวล็อกไม่ให้แก้วนการ
นี้ได้

จ้องมอง ขยับตัว เหยียดขาออกนอกเตียง หยัดยืนบนพื้น
ห้อง พร้อมกับเสียงดังเคร้งของโซ่เหล็กที่ตกกระทบลงพื้น

ผมยืนมองสิ่งซึ่งพันธนาการตัวเองอยู่นานพอสมควร นาน
พอที่ค้างฟ้าจะกลับเข้ามาในห้อง และยิ้มเข้ากับสภาพของผมที่เขา
นั่นแหละเป็นคนทำ

“พี่ฟ้า ทำอะไร”

“ล่ามโซ่ไว้ไง คราวนี้จะได้ไม่หนีไปไหนอีก”

“เคยคิดว่าเราคุยกันแล้ว”

“เราคุยกันแล้ว แต่ต่างหากที่ไม่เข้าใจกฎ”

“...พี่จะทำแบบนี้ไม่ได้”

“พี่ทำได้ครับ”

เขายิ้มเจ้าเล่ห์ เดินมาหาผมแล้วเข้าประชิดตัว ดันผมให้นั่งลงบนพื้นเตียงอีกครั้ง ร่างใหญ่กว่าขยับตัวรุกคืบเข้ามาหาผมส่งยิ้มร้ายกาจออกมาในระยะประชิด คางฟ้าวันนี้ต่างจากเดิม เขาเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปจนผมขนลุก

ผมรู้ในสาเหตุของท่าทีอย่างง่ายดาย

เพราะผมเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่เชื่อของเข่า บีบบังคับให้เขาแสดงท่าทีแบบนี้ออกมา

“พี่ว่าที่ผ่านมามีคงสั่งสอนเตยไม่ดีพอ”

“พี่ฟ้า...”

“พี่ไม่อยากใช้เตยร่วมกับใคร”

“เตยเป็นของพี่”

“เตยของพี่ก็ควรเรียนรู้การอยู่ด้วยตัวเองได้แล้ว”

ผมสัมผัสได้ถึงอันตรายที่กำลังจะมาเยือน ดวงตาจับจ้องไปที่เขา ฝ้ามองเจ้าของของผมอย่างหวาดระแวง พยายามเข้าไปยังความคิดของเขาแต่ไม่เป็นผล ผมพยายามระวังตัวว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น เพียงแต่ผมที่ถูกล่ามไว้เช่นนี้ ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้

“...เลิกไปนอนกับคนอื่นได้แล้ว”

เขาเกริ่นออกมาเพื่อพูดประโยคต่อไป

“พี่ต้องไปข้างนอกอีกสักสองสามวัน”

เอ่ยประโยคที่ผมไม่ต้องการได้ยินที่สุด ผมพลันรับรู้ถึงความกลัวที่ปะทุขึ้นมาจากก้นบึ้งของจิตใจ

“เตยเป็นเด็กดีรอพี่อยู่ในห้องนะครับ”

“พี่ฟ้า...!”

ผมพอจะรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเอง และพยายาม
กระชากโซ่ที่ลั่นข้อเท้าไว้ แต่มันไม่เป็นผล

เขาไม่สนใจเสียงตะโกน ค้างฟ้าหัวเราะ แสงอาทิตย์จากข้าง
นอกส่องเข้ามาฉาบใบหน้าเขาไว้ครั้งเดียว อีกครึ่งตกกระทบเป็น
เงามืด ริมฝีปากยกยิ้มอย่างอ่อนโยน สองมือลูบหัวผมอย่างรักใคร่
ใบหน้าราวกับเทวดาจุติมาอยู่ในร่างมนุษย์

แต่การกระทำของเขาคือปีศาจ

